

Le déjeuner chez Mohammed Rezgui

In een walm van knoflook
En met lippen, door kruiden verschroeid,
Lig ik languit op de zetel,
Naar de vliegen vloekend binnensmonds.

Rezgui wandelt over de koer naar de keuken.
Daar, reeds lang op iets wachtend: zijn tengere katten.
Merkwaardig, hoe hij nauwelijks met de ogen knippert,
Hoewel de wet van Mohammed aan hem likt als een vlam.

Tussen ons ligt een fijne lijn op de grond.
Ervoor de schaduw, waarin wij verpozen,
Erachter de hitte, verblindend: een witte kamer
(Zon en schaduw, schaduw en zon).

Toe maar, vul deze glazen:
De kurk maakt een geluid van genot in de flessen.

Ik wil al drinkend deze avond bespieden,
Terwijl hij groeit in de hoek als een zwam.